

Een perfecte plek

Audrey Carlan bij Boekerij:

Calendar Girl-serie:

Nooit verliefd worden

Alles heeft een prijs

Echte schoonheid zit vanbinnen

Lang en gelukkig

Yoga Girl-serie:

Lessen in de liefde

Wachten op de ware

Zwichten voor een zoen

Onvoorwaardelijke overgave

Vertrouwen of verliezen

Geloven in je gevoel

Verlicht verlangen

Mannen van de Wereld-serie:

Verlangen

Lust

Hitte

Droom

Passie

Vuur

De wens-serie:

Wat het hart wil

Buiten de lijntjes

Een perfecte plek

www.boekerij.nl

Audrey Carlan

Een perfecte plek

Banketbakker Izzy heeft haar toekomst al uitgestippeld,
tot een stapel brieven alles op zijn kop zet

Vertaald door Jeannet Dekker

ISBN 978-90-225-9894-8

ISBN 978-94-023-2108-1 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *On the Sweet Side*

Vertaling: Jeannet Dekker

Omslagontwerp: bij Barbara

Omslagbeeld: © Sandra Cunningham, Trevillion Images

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2022 Audrey Carlan, Inc.

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Jeanne De Vita, mijn redacteur, mijn vriendin.
Jij was er voor me toen ik me verloren en afgewezen voelde.
Jij was er voor me toen een zus me in de steek liet.
Jij was er voor me toen alles onmogelijk leek.
Jij laat als geen ander zien wat het betekent om zussen te zijn.

Ik zal nooit vergeten op welk moment mijn leven voorgoed veranderde. Het was helemaal niet zo'n bijzondere dag. Samen met Jasper, in alle opzichten mijn beste vriend, was ik donuts aan het bakken om te vieren dat we allebei met succes onze koksopleiding hadden afgerond. We stonden in de keuken van mijn vaders, want we wilden allebei thuis blijven wonen totdat we een geweldige baan als patissier in de stad hadden gevonden en genoeg verdienden om samen een huis te huren.

Onze grote droom was ooit een eigen bakkerij openen. Daar hadden we het voortdurend over, al sinds we elkaar op de kleuterschool hadden uitgedaagd om mislukte zandtaartjes te eten en meteen boezemvrienden waren geworden. Jasper had twee moeders, ik twee vaders, waardoor we op school een uitzondering waren, dus het was geen wonder dat we snel naar elkaar toe trokken. Door de jaren heen ontdekten we dat onze ouders niet verschilden van die van andere gelukkige gezinnen. Ze hadden duidelijke regels, hielden heel veel van ons, steunden ons door dik en dun en moedigden ons bovenal aan om onze dromen waar te maken.

Jasper en ik waren dus van jongs af aan al onafscheidelijk. Vrienden voor het leven, met tattoo's om dat te onderstrepen. Ik

had het woord SOUL op mijn rechterarm, vlak boven mijn elleboog, en Jasper MATES op zijn linkerarm, zodat we, als we naast elkaar stonden en onze armen tegen elkaar hielden, de hele wereld duidelijk konden maken wat we voor elkaar betekenden. Hobby's, vrienden, onze smaak in mannen: Jasper en ik hadden bijna alles met elkaar gemeen, dus ook onze grote droom, een eigen bakkerij, waar we konden doen wat we het liefst deden: mensen met lekkers verwennen.

Jasper had bij ons thuis op de bank geslapen, want we hadden het halen van ons diploma tot diep in de nacht samen met mijn vaders gevierd en daarbij de nodige flessen champagne weggewerkt. Mijn vaders hadden me weliswaar streng opgevoed, maar ze hielden van gezelligheid en konden drinken en dansen tot het ochtendgloren, zeker wanneer er iets te vieren viel. En na een zware opleiding van maar liefst zes jaar, waarvan anderhalf jaar in het buitenland onder leiding van meester-patissiers, was ons succes beslist het vieren waard.

En toen kwam het moment waarop alles veranderde.

Jasper stond net tot aan zijn ellebogen in een kom beslag en vertelde over een of andere knappe jongen die hij onlangs had leren kennen. Daarom zag ik hen eerst niet staan. Maar ik voelde hen wel. De lucht in de keuken veranderde, alsof iemand de ventilator had uitgezet of de airco had uitgeschakeld. Opeens hing er een voelbare spanning.

Ik keek op en zag papa Casey de keuken in lopen, gevolgd door twee erg knappe vrouwen. Jasper ratelde maar door, maar was zelfs met zijn glanzende, zilverkleurige bomberjack, zijn blonde stekeltjes en zijn felblauwe ogen niet in staat om mijn aandacht los te rukken van de twee onbekende vrouwen.

De een was lang en atletisch gebouwd en kon zo meelopen in een modeshow in Parijs. Haar lange blonde haar viel in volmaakte golf-

jes over haar schouders en haar gebruinde huid glansde alsof de zon vanuit haar binnenste scheen. Ze droeg een strakke witte capribroek, een lichtroze zijden tanktop die perfect bij haar teint paste – zo'n goede keuze kon ik alleen met Jaspers hulp maken – en goudkleurige accessoires. Haar ogen waren prachtig ijsblauw en tamelijk kil, een groot contrast met de vrouw die naast haar stond en van wie ze de hand vasthield.

Ik hield mijn hoofd schuin en keek naar de andere vrouw, een echte schoonheid met donkerbruin haar. Ze kwam me bekend voor, als iemand die je onderweg in de metro kon tegenkomen, op dezelfde route naar de stad als jij, en naar wie je bleef kijken omdat ze je heel erg aan iemand deed denken. Daarom trok zij vooral mijn aandacht. Ze droeg een felgekleurde maxi-jurk in rood, oranje en petrolblauw, die prachtig rond haar welgevormde lichaam viel. Haar lange haar viel bijna tot aan haar middel en was een centimeter of tien langer dan dat van de vrouw naast haar. Haar ogen waren goudbruin, een kleur die ik meteen herkende.

Mijn hart begon te bonzen en mijn adem stokte. Er stonden twee vrouwen in mijn keuken die er akelig nerveus en zelfs een beetje bang uitzagen.

Papa Ian reageerde als eerste. Hij liet zijn krant op de tafel vallen en stond zwierig op. Ian Collins was de volmaakte donkere tegenhanger van zijn echtgenoot. Casey was door zijn Ierse genen zo bleek dat hij bijna licht gaf in het donker, net als ik, maar papa Ian was een prachtige mengeling van Europees, Indiaas en Egyptisch. Zijn huid had een schitterende warme bruine kleur en paste erg goed bij zijn donkerbruine haar en zijn stralende goudbruine ogen.

De vrouw met het bruine haar maakte een geschrokken geluidje en legde haar hand op haar borst, alsof alleen al de aanblik van mijn vader haar tot diep in haar ziel raakte.

‘Deze dames zaten voor ons huis te wachten en zeiden dat ze Izzy

komen opzoeken.’ Papa Casey zette de tas met ingrediënten voor de donuts neer.

De blonde vrouw zei eindelijk iets. ‘Eh, misschien, eh, moeten we een andere keer terugkomen?’ Ze klonk gespannen en onzeker. Het was vreemd om opeens twee onbekenden in onze keuken te hebben, maar het was nog vreemder dat ze zo bang overkwam.

‘Sorry, maar moeten wij elkaar kennen?’ vroeg ik. Ik veegde mijn handen af aan een handdoek en keek hen aan.

‘Je lijkt sprekend op haar,’ fluisterde papa Ian. Hij liep naar de vrouwen toe. ‘Catori.’ Hij stak zijn hand uit, alsof hij het gezicht van de vrouw met het bruine haar wilde aanraken, en wekte de indruk dat hij voor een kunstwerk stond dat groot ontzag bij hem opriep. De haartjes in mijn nek kwamen overeind toen ik zag dat ze een stap naar achteren deed en de blonde vrouw met zich mee trok. De tranen liepen over haar gezicht.

‘Suda Kaye?’ Met verstikte stem sprak papa Ian die naam uit, vermoedelijk de hare. Ook zijn ogen vulden zich met tranen.

Wat was er in vredesnaam aan de hand?

‘Dit kan niet waar zijn.’ Papa Casey liep naar papa Ian toe en sloeg liefdevol een arm rond zijn middel.

Ik snapte er niks van. Papa Ian keek naar de blonde vrouw en vroeg: ‘Evie?’

Ze knikte.

Goed, dus die blonde heette Evie en die donkere Suda Kaye. Twee namen die ik nog nooit van mijn leven had gehoord.

‘Gaat iemand me nog vertellen wat er aan de hand is?’ Ik liep naar Jasper toe, want ik kon zijn steun goed gebruiken, hoewel ik niet precies kon zeggen waarom.

‘Izzy, lieve kind, je vader en ik moeten je iets vertellen,’ zei papa Casey.

De twee vrouwen zeiden een tijdlang niets, maar toen stak de

blonde haar hand in haar grote tas. ‘Sorry dat we zo onaangekondigd komen binnenvallen, maar ik wil je een aantal dingen geven.’ Haar toon was uitermate zakelijk, maar ik zag aan haar gespannen schouders dat ze zich helemaal niet op haar gemak voelde.

Ik fronste en perste mijn lippen op elkaar. ‘Wie ben jij?’

‘Ik ben Evie en dit is mijn zus Suda Kaye. Je vaders mogen het je uitgebreider uitleggen.’ Ze haalde een stapel roze brieven uit haar tas, die met een lint waren samengebonden, en gaf die aan Casey. Daarna pakte ze een map en zei met trillende stem: ‘En dit is het testament van onze vader.’

Papa Ian kromp in elkaar, maar bleef naar Suda Kaye kijken, alsof zij een onbereikbaar visioen was.

‘En Catori?’ vroeg papa Casey met een zweem van droefheid in zijn stem.

Catori. Ik kende maar één iemand met die naam. De draagmoeder die mij voor mijn vaders had gebaard.

‘Ze is elf jaar geleden overleden... Het spijt me,’ zei Evie op vlakke toon. Ze perste haar lippen open.

Elf jaar geleden. Toen was ik dertien.

‘Deze documenten kunnen alles verklaren.’ Ze drukte de map in papa Ians handen. ‘Hij heeft Isabeau heel wat nagelaten en zijn notaris wil graag dat ze contact met hem opneemt.’

Het was al schrikken dat de blonde vrouw mijn naam kende, maar door de combinatie met ‘testament’, ‘nagelaten’ en ‘notaris’ begreep ik er nog minder van.

‘Wat? Wie heeft me wat nagelaten? En waarom noem je de naam van mijn moeder? Zo veel vrouwen die Catori heten kunnen er niet zijn.’

Suda Kaye drukte haar hoofd tegen Evies schouder en begon zachtjes te huilen.

‘Waarom zou Adam dat doen?’ Papa Casey keek met zo veel me-

deleven naar Evie dat mijn hart samentrok. Casey Collins had een groot hart en accepteerde alle mensen precies zoals ze waren. Papa Ian was veel vuriger en hartstochtelijker. Ik zei vaak plagend dat ik van de een mijn vurige haar en van de andere mijn vurige aard had geërfd, hoewel ik natuurlijk niet echt mijn genen met Ian deelde.

‘Omdat hij van onze moeder hield, en van de kinderen die zij heeft gebaard, of ze nu van hem waren of niet. Hij wilde dat haar nalatenschap werd beschermd.’ Evies toon was nuchter en praktisch, alsof het over een zakelijke deal ging, terwijl het overduidelijk was dat beide vrouwen worstelden met hun emoties. Zeker Suda Kaye lukte het niet om kalm te blijven. Ik probeerde net te bedenken waarom dit hen zo aangreep toen er opeens iets tot me doordrong.

De kinderen die zij heeft gebaard.

Als in: meer dan eentje.

‘Haar kinderen... Wil je daarmee zeggen dat...’ Ik wees eerst naar Evie en daarna naar Suda Kaye, die me met ogen vol tranen aankeek. ‘Zijn jullie mijn halfzussen?’

Dit kon niet waar zijn.

Jasper, die voelde dat ik begon te beven, kneep in mijn hand.

Evie wierp een snelle blik op papa Casey en daarna op papa Ian, die naar Suda Kaye bleef staren. Langzaam drong er tot me door wat er aan de hand was. Het voelde alsof ik in een volmaakt rijpe aardbei beet en daarna een slok dure champagne nam die ik op mijn tong liet tintelen.

‘Catori Ross was ook jullie moeder? O mijn god!’ Zodra ik beseftte dat deze vrouwen mijn zussen konden zijn, verscheen er een brede lach op mijn gezicht. ‘Jullie zijn de donoreitjes en jullie hebben me gevonden! Wat goed!’ Ik liet Jaspers hand los en klapte in mijn handen, terwijl ik ondertussen op en neer sprong. Mijn hoofd tolde van opwinding. ‘We zijn vast met heel veel!’

Evie hield haar hoofd schuin en antwoordde met een koele blik:

‘Niet echt. Zoals ik al zei, we komen wat dingen afleveren en dan gaan we weer.’ Ze stak opnieuw haar hand in haar tas en haalde er een visitekaartje uit, dat ze op het aanrecht legde. ‘Als je, eh, tijd hebt gehad om hierover na te denken en erover wilt praten, dan mag je me altijd bellen. Dat is mijn mobiele nummer. We blijven nog een paar dagen in Chicago.’

‘Waar woon je?’ vroeg papa Ian aan Suda Kaye. In elk woord was verlangen te horen.

Waarom wilde hij dat weten? Wat deed dat ertoe? Als deze vrouwen inderdaad uit donoreitjes waren geboren, waren we halfzussen, maar mijn biologische vader was Casey, niet Ian.

‘We wonen allebei in Colorado, ik in Pueblo en Evie in Colorado Springs.’ Dit waren de eerste woorden die Suda Kaye sinds hun binnenkomst hier sprak.

‘Suda Kaye, we moeten praten,’ zei papa Ian bijna smekend. Hij keek even naar mij. ‘Dat geldt voor ons allemaal.’

Evie, van wie ik inmiddels doorhad dat zij de leiding had, knikte instemmend. ‘Ja, en daar staan we voor open, maar ik denk dat jullie eerst belangrijker dingen te bespreken hebben.’ Ze knikte in mijn richting.

De moed zonk me in de schoenen. Ik keek naar papa Ian, die stond te beven, en naar papa Casey, die zijn man geruststellend over zijn rug streek. En naar deze vrouwen, die hier opeens waren verschenen. Was dit een droom of eerder een nachtmerrie?

O nee. Ik kneep mijn ogen tot spleetjes en besepte opeens waarom Suda Kaye me zo bekend voorkwam. Ze had niet alleen dezelfde haarkleur en teint als papa Ian, ze leek ook nog sprekend op hem. Maar wat de doorslag gaf, en wat als een mes in mijn hart voelde, was dat ik in de goudbruine ogen van Suda Kaye dezelfde blik zag als in de unieke ogen van papa Ian.

‘Jullie zijn niet geboren uit donoreitjes, hè?’ fluisterde ik. Jasper

ging achter me staan en sloeg zijn arm om mijn middel. Hij drukte zijn kin in mijn nek om aan te geven dat hij er voor me was.

Evie schudde plechtig haar hoofd.

‘Ik snap er niks van,’ zei ik met verstikte stem. Jasper hield me stevig vast en zoende me op mijn slaap.

‘Dat komt nog wel. Bedankt dat jullie ons wilden ontvangen. Dan gaan we nu weer.’ Evie wilde naar de deur lopen, maar papa Ian pakte Suda Kaye bij haar arm en trok haar in zijn armen. Hij begroef zijn betraande gezicht in haar haar en ik zag tot mijn verbijstering dat zijn schouders beefden van de snikken. Suda Kaye stak bevend haar armen uit en sloeg die om hem heen.

En toen sprak hij woorden die voor een brok in mijn keel zorgden. ‘Ik heb van dit moment gedroomd. Al achtentwintig jaar lang droom ik er elke dag van om jou in mijn armen te kunnen nemen. Mijn dochter.’ Hij maakte zich een klein stukje van haar los, zodat hij zijn handen rond haar wangen kon leggen. ‘Je bent zo mooi. Net je moeder. Een schoonheid uit duizenden.’

‘Je dóchter?’ Ik hapte naar adem en legde mijn hand op mijn hart.

‘Schat, laat haar eens los.’ Papa Casey legde zijn handen rond Ians middel en probeerde hem weg te trekken.

‘Ik wil haar niet loslaten.’ Zijn stem klonk schor, die kwam diep uit zijn binnenste, alsof iemand die woorden uit hem trok. ‘Nooit meer. Ik had haar nooit moeten...’

De tranen prikten in mijn ogen. Ik zag dat Suda Kaye zich losrukte uit zijn armen en de keuken uit rende. Haar voeten roffelden op de hardhouten vloer, en een tel later klonk het onmiskenbare geluid van de voordeur die openging en weer dicht werd gegooid.

Papa Ian liet zich tegen zijn echtgenoot aan vallen en begroef snikkend zijn gezicht in diens hals.

Mijn hart bonsde zo hevig dat het uit mijn lijf leek te barsten. Ik wilde dolgraag naar mijn vaders toe lopen om hen in mijn armen te

nemen, maar ik kon me niet verroeren. Mijn voeten leken vastge-
lijmd aan de tegelvloer. Ik kon alleen maar ontzet kijken naar mijn
sterke, trotse papa die door verdriet werd verscheurd.

‘Het spijt me, we hadden nooit moeten komen.’ Evies stem brak.
Ze deed een paar stappen naar achteren.

‘Jawel, daar hebben jullie goed aan gedaan. Al had ik liever gezien
dat het geen vijftig jaar had geduurd,’ zegt papa Casey zacht
over de schouder van zijn man. ‘We hadden beter ons best moeten
doen, dat wisten we al toen Catori ons verliet, toen Isabeau drie
maanden oud was, maar we hadden haar beloofd om te zwijgen.’ Er
was zo’n pijn in zijn stem te horen.

Beloofd om te zwijgen? Waar had hij het over? En wat bedoelde
hij met ‘toen Catori ons verliet’? Was mijn moeder bij ons geweest
toen ik nog een baby was? Dat kon niet kloppen. Ze hadden me altijd
verteld dat ik in het ziekenhuis aan hen was overdragen en dat ze de
draagmoeder nooit meer hadden gezien. Dat die ervandoor was ge-
gaan zonder een spoor achter te laten. Het enige wat ze van haar
wisten, was haar naam.

Catori.

‘Sommige beloften moet je nooit verbreken,’ zei Evie. Op haar ge-
zicht verscheen een kille uitdrukking, en toen draaide ze zich met
een ruk om en liep ook zij de keuken uit. Haar voetstappen hoorde
ik niet. Ik hoorde alleen het bonken van mijn eigen hart, dat wel een
steeldrum leek.

Een seconde lang bleef ik als verstijfd staan, zonder ook maar eni-
ge emotie. Maar toen drong het tot me door dat deze twee vrouwen
mijn zussen waren. Mijn zussen.

We hadden dezelfde moeder.

Die zij hadden gekend en ik niet.

Er gingen miljoenen vragen door mijn hoofd waarop de antwoor-
den net naar buiten waren gelopen.

Mijn voeten bewogen als vanzelf, die renden door het huis naar de voordeur. Evie liep net over het tuinpad naar een auto die voor het huis geparkeerd stond. Suda Kaye zat al in de auto te wachten.

‘Hé!’ riep ik vanaf het kleine betonnen bordes voor onze voordeur.

Evie bleef halverwege het tuinpad staan en draaide zich naar me om. Haar ogen glansden van de ingehouden tranen, maar inmiddels was dat eerder zo ijzige blauw veranderd in de kleur van een zomerse hemel vol warmte. Het hartzeer en het verdriet gingen niet langer schuil achter de emotionele muur die ze had moeten optrekken om mij en mijn vaders onder ogen te kunnen komen. Ze bleef rustig staan terwijl ik haar aandachtig bekeek. De kleuren van haar haar en huid waren zo anders dan de mijne, maar het was alsof ik in een spiegel keek: die hoge, ronde jukbeenderen, die volle lippen, die amandelvormige ogen. Zij was goud waar ik bleek was. Mijn haar was koperrood, mijn ogen waren groen met bruine vlekjes.

Ik ademde diep in en klemde mijn handen tegen elkaar, in een poging om mijn zenuwen en angst te onderdrukken. ‘Als ik eenmaal snap hoe dit allemaal zit, wat ik net heb gehoord,’ zei ik en wees met mijn duim naar mijn huis terwijl ik dacht aan haar kaartje op het aanrecht, ‘dan bel ik je.’

‘Dan neem ik op.’ Ze glimlachte, aarzelend en droevig.

Ik lachte breder terug en keek naar de vrouw in de auto. Ze zat met haar hoofd gebogen en haar handen voor haar gezicht. Haar schouders schokten.

‘Redt ze het wel?’ Ik knikte in de richting van de auto.

‘Ja, daar zorg ik wel voor. Daar zijn we zussen voor. We zorgen voor elkaar,’ fluisterde ze.

Zussen. Die voor elkaar zorgden. Ik had alleen Jasper en mijn vaders.

‘Dat is iets om naar uit te kijken.’ Ik glimlachte nog eens en zwaaide. Daarna liep ik naar binnen en deed ik de deur achter me dicht.

In de keuken hield papa Casey papa Ian nog altijd in zijn armen. Al die tijd was Ian niet opgehouden met huilen, alsof zijn hele wereld was ingestort zodra hij die twee mooie vrouwen had gezien die beweerden dat ze mijn halfzussen waren.

‘Jasper, dit vraagt om tequila,’ zei ik toen mijn papa Ian zijn schouders rechtte en zich losmaakte uit de armen van zijn man.

Papa Casey legde zijn handen rond Ians wangen, veegde met zijn duimen zijn tranen weg en zoende hem kort op zijn mond. Toen keek papa Ian mij met zijn lichtbruine ogen aan. ‘We zien jullie dadelijk in de woonkamer. Dit moeten we met het hele gezin bespreken.’

‘Zal ik naar huis gaan?’ Jasper keek ons met grote ogen aan en hield de fles Patrón Silver omhoog.

Papa Casey keek Jasper aan. ‘Hoor jij bij ons gezin?’

Jasper knikte. Dat was namelijk zo. Ik kende hem al sinds mijn vijfde. We waren al negentien jaar lang vrienden. Er was niets wat we niet van de ander wisten.

‘Kom samen met Izzy bij ons zitten. We hebben heel veel te bespreken,’ meldde papa Casey.

Ik was vierentwintig, en toen ik mijn beide vaders hand in hand naar de woonkamer zag lopen en mijn beste vriend droevig zag glimlachen, wist ik dat mijn leven voorgoed zou veranderen door wat mijn vaders me gingen vertellen. Want blijktbaar was mijn moeder tot mijn dertiende nog in leven geweest. En had ze drie maanden lang bij ons gewoond. Papa Ian had nog een dochter. En ik had twee halfzussen. Die me blijktbaar belangrijk genoeg vonden om persoonlijk te willen kennismaken. En dan waren er nog die brieven die op het aanrecht lagen, naast een map met het testament van een man van wie ik nog nooit had gehoord, maar die mijn moeder had ge-

kend. Een man die belangrijk was geweest voor mijn halfzussen en van wie ik ook iets had geërfd.

Wat ik nog het moeilijkst vond, was begrijpen dat er al die jaren tegen me was gelogen. Door de twee mensen die beweerden dat ze meer van me hielden dan van wie dan ook.

2

W e namen alle vier plaats op het lichtbruine suède bankstel dat we al sinds mijn middelbareschooltijd hadden. Jasper zat dicht tegen me aan, met zijn hand in de mijne. Gewoonlijk was hij druk en levendig, het middelpunt van elk gesprek. Nu zat hij er zwijgend bij, als steun voor mij, terwijl ik naar de twee mannen keek van wie ik het allermeest hield.

De twee mannen die me mijn hele leven lang hadden voorgelogen.

‘Izzy...’ Papa Casey zette zijn ellebogen op zijn knieën en liet zijn kin in zijn handen rusten. ‘Ik... Mijn god, Ian. Ik weet niet eens waar ik moet beginnen.’ Hij schudde zijn hoofd en slaakte een diepe zucht.

‘Wat dacht je van bij het begin? Bijvoorbeeld met het antwoord op de vraag waarom jullie, wat is het, minstens een miljoen keer tegen me hebben gelogen?’ Ik kon een snik bijna niet inhouden en de tranen stroomden over mijn wangen. Jasper klemde zijn vingers rond mijn hand, bracht hem naar zijn lippen en kuste mijn vingers.

‘Lieve kind, we hebben niet echt tegen je gelogen,’ begon papa Casey, maar toen liet hij zich tegen de rugleuning van de bank val-

len. Hij wreef over zijn bebaarde kin en begroef zijn vingers in zijn kastanjebruine haar. ‘Het is een erg ingewikkelde kwestie. Ik ben er zelf bij geweest en snap ook niet hoe het zo heeft kunnen gebeuren.’

‘Dus die vrouwen zijn mijn halfzussen?’ vroeg ik, hoewel ik die conclusie zelf al had getrokken.

‘Ja,’ zei hij met een zucht.

De knie van papa Ian, die naast hem zat, ging onrustig op en neer. Hij leek elk moment op te kunnen springen om weg te rennen. Achter Suda Kaye aan, zijn échte dochter.

‘En Suda Kaye is dus van papa Ian?’ vroeg ik met een strakke blik op mijn vaders. Papa Ian keek me met roodomrande ogen aan en trok een uiterst gekweld gezicht. Ik balde mijn vrije hand tot een vuist en wilde het liefst opspringen en hem troosten, zoals hij dat vroeger altijd bij mij had gedaan.

‘Suda Kaye was een fortuinlijk ongelukje. Catori en ik hadden haar zeker niet gepland.’ Papa Ian ademde diep in en de tranen liepen over zijn gladgeschoren wangen.

‘En Evie?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ze is niet van mij. Haar vader is Adam Ross, de echtgenoot van Catori.’

‘Dezelfde Adam Ross die onlangs is overleden en mij in zijn testament heeft opgenomen.’ Ik wierp een blik in de richting van de keukens, want ik wist dat daar die map lag die om aandacht schreeuwde.

Ze knikten allebei.

‘Dus Evie is ouder? Hoeveel ouder? Weten jullie dat?’ Mijn toon was scherp en beschuldigend.

‘Lieverd, zo moet je niet tegen ons praten. Dit is voor ons al moeilijk genoeg.’ Papa Ian kromp in elkaar, alsof hij schrok van zijn eigen woorden en besepte hoe fout die waren.

‘Het is moeilijk voor jullie? Ik ben mijn hele leven door mijn ouders voorgelogen! Ik blijf een moeder te hebben gehad, een echte.

Een vrouw die al twee kinderen had! Die ik nog nooit eerder heb ontmoet, terwijl we verdomme halfzussen zijn.’

‘Je moet niet vloeken. Dat klinkt lelijk uit zo’n mooie mond,’ zei papa Casey bestraffend.

Ik kreunde, keek naar het plafond en telde in gedachten tot tien. Dat hadden Jasper en ik onszelf geleerd om kalm te blijven wanneer de pestkoppen op school ons uitjouwden omdat we twee vaders en twee moeders hadden, en ook later toen Jasper in de brugklas uit de kast kwam en daarmee de enige openlijke homo op onze kleine school was.

‘Izzy, ik leerde Catori nog voor jouw vader kennen. Je weet dat ik, toen ik begin twintig was, zowel met vrouwen als met mannen date-te. Dat wil zeggen, totdat ik Casey tegenkwam en ik meteen wist dat hij de man voor me was, dat hij dat altijd zou blijven. Hij was het puzzelstukje dat nog aan mijn hart ontbrak. Het gleed op zijn plaats en sindsdien zijn we samen.’

Ik knarsetandde. ‘Dat verhaal heb ik al tig keer gehoord, pap. Vertel eens over mijn moeder,’ zei ik streng.

‘Toen Catori en ik elkaar leerden kennen, waren zij en haar man tijdelijk uit elkaar. Hij zat in het leger en werd voortdurend uitgezonden naar het buitenland. Catori was als de wind, ze liet zich als een vogel meevoeren van de ene plek naar de andere, altijd op zoek naar de zin van het leven.’

Ik trok mijn benen op en ging in kleermakerszit zitten. Jasper volgde mijn voorbeeld, maar liet de hele tijd zijn hand op mijn bovenbeen rusten.

‘Ik heb Catori leren kennen op een cultureel festival in hartje Chicago. Afgezien van jou, Isabeau, was ze de mooiste vrouw die ik ooit had gezien. Honderd procent Native American. Lang zwart haar tot op haar billen. Slank, maar met prachtige rondingen, en een verleidelijke glimlach die de hele wereld kon doen oplichten. Zo was je

moeder. Iedereen die haar pad kruiste, mannen, vrouwen, kinderen, raakte in de ban van haar schoonheid, haar lach en haar lieve, vrijgevige karakter.’

Ik glimlachte en probeerde me haar voor te stellen. Papa Ian liep naar onze ingebouwde boekenkast, ging op een krukje staan en pakte een gemarmerde doos van de bovenste plank. Die had het formaat van een kleine schoendoos. Voor zover ik me kon herinneren had die doos daar altijd al gestaan.

Hij haalde het deksel eraf en pakte er een stapel foto’s uit, waarvan hij de bovenste aan mij gaf. Het was een foto van hemzelf, vijftienvintig jaar jonger. Hij had een brede lach en zijn donkere haar viel tot op zijn schouders.

‘Dat haar!’ Ik grinnikte en liet de foto aan Jasper zien. ‘Je lijkt wel een kunstenaar.’

Hij glimlachte teder.

Op de foto hield papa Ian een oogverblindende schoonheid in zijn armen. De vrouw over wie hij me net had verteld. Catori. Mijn moeder. Zwart haar, donkere ogen. Een huid die een tint donkerder was dan de zijne. Haar wangen, neus, de vorm van haar ogen en zeker haar lach zou ik uit duizenden herkennen: als die van mezelf. En als die van de twee vrouwen die vandaag voor de deur hadden gestaan.

‘Catori hoorde bij een groep buikdanseressen die hier optrad. Het klikte, we hadden het gezellig met elkaar, en dat werd al snel meer. Ze bleef een maand hier in de stad, totdat haar groep weer verder trok om elders op te treden, met als uiteindelijke bestemming New York. Het was een magische maand. We leefden volop, we beminde elkaar, we waren zo zorgeloos. Voordat ik Casey leerde kennen en we jou kregen, was dat de mooiste tijd van mijn leven.’

Hij boog zijn hoofd en keek naar de vloer. ‘Alleen waren we te zorgeloos. Na die maand trok ze verder naar Indiana, en later belde

ze om me te vertellen dat ze zwanger was. Ik was heel blij, maar ik was wel erg jong. Dat was zij ook. En ik wist dat we van elkaar hielden, maar dat het niet het soort liefde was waarop je een toekomst kon bouwen. Het was een bepaalde verwantschap. We herkenden iets in de ander, en daar kun je een tijdlang heel erg van genieten, maar het had nooit een relatie voor de lange termijn kunnen zijn.’

‘En wat gebeurde er toen?’ Ik kon me voorstellen dat dit een schok voor hem was geweest.

‘In de maanden daarna belde ze me een paar keer. Ze was terug naar huis gegaan en woonde weer bij haar ouders in het reservaat. Die konden voor haar dochttertje zorgen wanneer zij op reis ging.’

‘Ze liet Evie bij haar ouders achter?’

Hij knikte. ‘Catori was zo anders dan anderen. Ze was als de wind. Een vrije geest, die nooit lang op één plek kon blijven. Dat was niets voor haar.’

‘Dan had ze voorbehoedmiddelen moeten gebruiken,’ zei ik bars. Jasper snoof en perste zijn lippen op elkaar.

‘Dat kan wel zijn, maar ze maakte me duidelijk dat ons kind het best kon worden opgevoed door haar en haar man Adam. Ze hadden zich weer met elkaar verzoend en ze wilde haar kind samen met hem in het reservaat grootbrengen. Ik was net drieëntwintig. Zelf een pleegkind, zonder familie, en ik had niemand die me kon helpen. Ik volgde een opleiding en was net mijn baan kwijt toen ze me vertelde dat ze zwanger was. Ik woonde in het souterrain van een oude mevrouw die me een lage huur rekende omdat ik de tuin voor haar bijhield en klusjes in huis deed. Ik had Catori en ons kind niets te bieden, dus zij moest maar doen wat haar het beste leek.’

Papa Casey sloeg zijn arm om de schouders van papa Ian. ‘Dat was op dat moment de juiste beslissing, Ian. Zij had wel hulp. Een echtgenoot, familie in het reservaat, een dochter.’

‘Ik heb er sindsdien elke dag spijt van gehad dat ik er niet voor Suda Kaye kon zijn. Een jaar later leerde ik Casey kennen en veranderde mijn leven volledig. Hij was zeven jaar ouder dan ik. Hij had zijn leven op orde, terwijl ik nog steeds mijn best deed om de eindjes aan elkaar te knopen en bezig was mijn opleiding af te ronden. We kregen een relatie. Ik trok bij hem in, korte tijd later zijn we getrouwd. Een jaar later, toen Casey al bijna midden dertig was, wilde hij graag een gezin stichten. Dat was het moment waarop ik hem over Catori en Suda Kaye vertelde.’

Papa Casey zoende hem op zijn wang en drukte zijn voorhoofd tegen het zijne. ‘En ik begreep het, maar het veranderde niets aan het feit dat ik graag een kind met Ian wilde. Ik wilde een gezin, samen met hem, juist omdat we dat als kind zelf nooit hadden gekend. We vonden een draagmoeder, die haar eitje door middel van ivf liet bevruchten.’

‘O, hemel!’ riep ik uit.

Hij knikte. ‘En die behandeling was succesvol. Ian en ik waren zo blij. We zouden een kindje krijgen. Een echt gezin worden. We zouden niet alleen een echtpaar zijn, maar ook ouders worden.’

Ik deed mijn ogen dicht, overvallen door een opkomend verdriet, want ik wist al wat er ging komen voordat een van hen de woorden had kunnen uitspreken.

Papa Casey nam het stokje over. ‘Die vrouw raakte dus zwanger, maar toen ze eenmaal was bevallen, wilde ze het kind niet langer aan ons overdragen. Ze zei dat het haar eigen vlees en bloed was en dat ze desnoods naar de rechter zou stappen om het kind te kunnen houden.’

‘Wilde ze dat echt doen? Er een rechtszaak van maken?’

Hij knikte. ‘Ja. We hadden haar al bijna twintigduizend dollar betaald, voor het draagmoederschap en de ivf. Daar hebben we niets van teruggezien. We besloten de zaak niet door te zetten, want de